

"Per què no es casen els joves?"

"El testimoni més convincent de la benedicció del matrimoni cristià és la vida bona dels esposos cristians i de la família." segons el Papa Francesc. Davant la disminució de casaments cal mostrar la bellesa del sagrament amb el testimoni personal de matrimonis ja existents.

04/05/2015

Audiència, dimecres 29 d'abril de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

La nostra reflexió sobre el disseny originari de Déu sobre la parella home-dona, després d'haver considerat les dues narracions del llibre del Gènesi, es dirigeix ara directament a Jesús.

L'evangelista Joan, en el començament del seu Evangeli, narra l'episodi de les noces de Canà, a les quals hi eren presents la Verge Maria i Jesús, amb els seus primers deixebles (cf. *Jo* 2, 1-11). Jesús no només va prendre part en aquell matrimoni, sinó que "va salvar la festa" amb el miracle del vi! Per tant, el primer dels seus senyals prodigiosos, amb què Ell revela la seva glòria, el va fer en el context d'un matrimoni, i va ser un gest de gran simpatia per aquella família que naixia, instat per la cura maternal de Maria. Això ens recorda

el llibre del Gènesi, quan Déu acaba l'obra de la creació i fa la seva obra mestra; la seva obra mestra és l'home i la dona. I aquí Jesús comença realment els seus miracles amb aquesta obra mestra, en un matrimoni, en una festa de noccs: un home i una dona. Així Jesús ens ensenya que l'obra mestra de la societat és la família: l'home i la dona que s'estimen! Aquesta és l'obra mestra!

Des del temps de les noccs de Canà, han canviat tantes coses, però aquell "senyal" de Crist conté un missatge sempre vàlid.

Avui dia no sembla fàcil parlar del matrimoni com d'una festa que es renova en el temps, en les diverses etapes de tota la vida dels cònjuges. És un fet que les persones que es casen són cada vegada menys; això és un fet: els joves no es volen casar. En molts països augmenta el nombre

de les separacions, mentre disminueix el nombre dels fills. La dificultat per continuar junts –ja sigui com a parella, ja sigui com a família– condueix a trencar els llaços cada vegada amb més freqüència i rapidesa, i els fills són els primers a patir-ne les conseqüències. Però pensem que les primeres víctimes, les víctimes més importants, les víctimes que pateixen més la separació són els fills. Si experimentes des de petit que el matrimoni és una unió “per un temps limitat”, inconscientment per tu serà així. De fet, molts joves es veuen portats a renunciar al projecte mateix d'una unió irrevocable i d'una família duradora. Crec que hem de pensar molt seriosament sobre per què tants joves “no tenen ganes” de casar-se. És aquesta cultura del provisional... tot és provisional, sembla que no hi hagi res definitiu.

La dels joves que no es volen casar és una de les preocupacions que sobresurten actualment: per què no es casen els joves?; per què sovint prefereixen una convivència, i moltes vegades “una responsabilitat limitada”?; per què molts –també entre els batejats– tenen poca confiança en el matrimoni i en la família? És important mirar de comprendre-ho, si volem que els joves puguin trobar el camí correcte a seguir. Per què no tenen confiança en la família?

Les dificultats no són només de caràcter econòmic, tot i que aquestes són realment serioses. Molts pensen que el canvi que s'ha produït en les últimes dècades s'ha posat en marxa per l'emancipació de la dona. Però tampoc aquest argument és vàlid, és una falsedat, no és veritat! És una forma del masclisme, que sempre vol dominar la dona. Fem el mateix paper que va fer Adam, quan Déu li

va dir: "Però per què has menjat la fruita de l'arbre?", i ell respon: "La dona me l'ha donat". I la culpa és de la dona. Pobra dona! Hem de defensar les dones! En realitat, quasi tots els homes i les dones voldrien una seguretat afectiva estable, un matrimoni sòlid i una família feliç. La família és al cim de tots els índexs de satisfacció entre els joves; però, per por d'equivocar-se, molts no volen ni tan sols pensar-hi; tot i que essent cristians, no pensen en el matrimoni sacramental, signe únic i irrepetible de l'aliança, que es converteix en testimoni de la fe. Potser aquesta por del fracàs és el més gran obstacle per acollir la paraula de Crist, que promet la seva gràcia a la unió conjugal i a la família. El testimoni més convincent de la benedicció del matrimoni cristià és la vida bona dels esposos cristians i de la família.

No hi ha una manera millor per expressar la bellesa del sagrament! El matrimoni consagrat per Déu preserva la unió entre l'home i la dona que Déu ha beneït des de la creació del món; i és una font de pau i de bé per a tota la família i per a la vida matrimonial. Per exemple, en els primers temps del Cristianisme, aquesta gran dignitat de la unió entre l'home i la dona es perdia per un abús considerat en aquella època molt normal, és a dir, el dret dels marits a divorciar-se de les seves esposes, fins i tot amb els motius més injustificats i humiliants. L'Evangelí de la família, l'Evangelí que anuncia aquest Sagrament ha derrotat aquesta cultura del repudi habitual.

La llavor cristiana de la radical igualtat entre els esposos ha de produir avui nous fruits. El testimoni de la dignitat social del matrimoni serà persuasiu per aquest camí, el camí del testimoni que atrau, el camí

de la reciprocitat entre ells, de la complementarietat entre ells.

Per això, com a cristians, hem de ser més exigents en aquest aspecte. Per exemple: el suport decidit al dret a una retribució igual per un treball igual; per què es dona per descomptat que les dones han de guanyar menys que els homes? No! Tenen els mateixos drets. La disparitat és un escàndol ben clar! Al mateix temps, reconèixer com una riquesa sempre vàlida la maternitat de les dones i la paternitat dels homes, en benefici sobretot dels infants. Igualment, la virtut de l'hospitalitat de les famílies cristianes es molt important avui, especialment en situacions de pobresa, de degradació, de violència familiar.

Estimats germans i germanes, no tinguem por de convidar Jesús a la festa de noces, d'invitar-lo a casa nostra, perquè estigui amb nosaltres

i protegeixi la família. I no tinguem por tampoc de convidar la seva Mare Maria! Els cristians, quan es casen “en el Senyor”, es transformen en un signe eficaç de l'amor de Déu. Els cristians no es casen només per a ells mateixos: es casen en el Senyor pel bé de tota la comunitat, de tota la societat.

D'aquesta bella vocació del matrimoni cristià, en parlaré també en la propera catequesi.

*Font: Traducció: Josep Ma Torrents –
Catalunya Religió*

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/per-que-no-es-
casen-els-joves/](https://opusdei.org/ca-ad/article/per-que-no-es-casen-els-joves/) (15/03/2026)